ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

19 червня 2018 року
№ 24 (63)

Чи будуть цьогорік «День фермера» в Україні офіційно відзначати?

19 червня українське фермерства мало б офіційно відзначати свій День народження, яке святкує вже не десяток років, хоча й не офіційно.

Певна надія промайнула в вересні минулого року, коли Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман подав звернення до Президента України з пропозицією видати указ та офіційно затвердити це свято.

На жаль, українське фермерство і по цей день не побачило рішення Президента.

Чи то фермери чимось не догодили Президенту (може коли дорогу кортежу перекривали з Конча-Заспи), чи може тому, що не дають рідну землю пустити з молотка? Невідомо!

Але факт є фактом – нема Президентського указу про святкування «Дня Фермера» 19 червня.

Тому почесний президент Асоціації фермерів та приватних землевласників України (АФЗУ) Іван Томич звернувся до Президента України Петра Порошенка з відкритим листом. «Звертаюсь до Вас з відкритим листом, адже від Вашого підпису на Указі щодо відзначення Дня Фермера 19 червня залежить визнання українського фермерства. Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман, на звернення Асоціації фермерів та приватних землевласників України, 9 місяців тому звернувся до Вас з такою ініціативою, адже українське фермерство ще з 90-х років минулого століття стало активним борцем за Незалежність України та руйнівником комуністичної колгоспно-радгоспної системи, закладало перші камені в фундамент побудови європейської України. Фермери України послідовно, більше четверті століття, рухаються цією дорогою, виступають локомотивом аграрних реформ, були активними учасниками обох майданів.

Чотири фермери поклали своє життя на Майдані, за чверть століття в боротьбі за Незалежну Україну загинуло понад 300 патріотів.

Сьогодні багато фермерів активно захищають Україну на Сході від проросійських найманців.

Фермерство є стабілізуючим фактором щодо забезпечення продуктами харчування громадян України та виступає вагомим фактором збереження Українського села та сільської місцевості, мови, культури, традицій та самобутності українського суспільства», - йдеться у листі.

«Підписання Указу - це визнання хліборобської слави багатьох поколінь, працьовитості і патріотизму Українських вільних хліборобів, козаків та куркулів, яких не зламала ленінсько - сталінська система, голодомор та Соловки. Українське фермерство протягом багатьох поколінь вижило і відроджується тому, що мало тверду віру і впевненість в рідну Україну!», - підкреслив Іван Томич.

Шановні фермери славетної Січеславщини, друзі, однодумці!

У непростий час суперечливих непорозумінь, особистих амбіцій і політичних закулісних інтриг ми живемо і працюємо. Навіть наше професійне свято – День фермера України наші можновладці не удостоїли честі й поваги за дев'ять місяців зробити офіційним і узаконеним. Зайняті чи ігнорують? Та, попри все, ми на повний голос заявляємо, що українські фермери – це потужна армія людей, що працюють на землі, дбають про соціальну сферу наших сіл, бо частогусто, саме фермер стає для людей єдиною владою і розрадою у складних життєвих ситуаціях, коли влада практично самоусунулась від виконання своїх забов'язань. Саме фермери потужною протестною хвилею, що прокотилася по містах і піною гніву окропила київські пагорби, виступили проти продажу української землі – єдиного, що залишилося нерозпроданим в Україні. Фермери – саме та потужна сила, що заважає владі грабувати і знімати останню свитину з нашого селянства. Бути фермером сьогодні авторитетно й престижно. І почесно. Є така професія – землю плекати. Вітаю всю фермерську спільноту області з нашим професійним святом - Днем фермера! Зичу всім вам великих і малих перемог – на власних полях у кілька сотень гектарів до кількох тисяч. Нехай засіки повняться відбірним зерном, а ваші сім'ї – достатком і благополуччям. Гордо несіть по життю звання Українського Фермера! І пам'ятайте, сьогодні ми пишемо історію України – держави. Якою вона буде для наступних поколінь, які закони приймати, це на користь нас, фермерів, чи корумпованих олігархів, залежить від нас з вами! Борімося – поборемо, всю ту нечисть, яка заважає нам робити одвічну нашу хліборобську справу – плекати землю.

Анатолій Гайворонський, голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області.

Актив фермерської Асоціації на Обжинках-2017.

СВЯТО ПРИЙШЛО ЧИ ДЕСЬ ЩЕ «ЙДЕ»?

Про фермеризацію українського села і не підписаний Президентом Указ

Сьогодні вперше в історії незалежної України мали офіційно святкувати День фермера. Звичайно, що це більш ніж приємно. Колись на наших теренах куркулів гнівно затаврували і знищили, нагадаємо, як клас. Причому, ніби ворожий. А зараз нарешті, виходить, відродили. Чи бодай все ще відроджуємо, хоч якби не заважали, то давно б українське село годувало уже пів світу і всю розумну на речі Європу – ось про це доводиться говорити першопрохідцям відновлення самостійного хазяйнування на своїй землі, відзначаючи свій день. Бо завтра на календарі буде 20 червня, і навряд чи хтось здивується, якщо там чи там якийсь фермер зазнає рейдерської атаки, а то й брутальної фізичної розправи. Або в одного чи кількох скосять ними вирощені урожаї. А що вже ті, хто намилився в латифундисти-олігархи, не сплять і не дрімають, зате на кожному кроці встромляють палиці в колеса селянських возів, так ні для кого в Україні нині це не секрет. Але чи хтось насправді всерйоз і послідовно стоїть на сторожі фермерів, які виживають і твердо спинаються на ноги не дякуючи державі, а швидше наперекір їй? Тому, коли чуєш від фермерів, що це нате вам свято, порадійте трішки, а далі буде видно, що з вами робити, розумієш – за своє майбутнє і майбутнє своїх дітей та онуків усім нам ще треба боротися та боротися. Складати руки зась. Святкувати однозначну перемогу ще рано. Навіть необачно. Так що наші сьогоднішні роздуми, як ніби підсумкові на даному проміжному етапі нотатки, а також застереження, прогнози і бачення перспектив як оптимістичні, дійсно святкові, так і не зовсім. Доводиться не забувати, що поки що фермери самі ковалі власного благополуччя і щастя.

Більше того, несподівано починаєш усвідомлювати, що з відродженням «куркулів» - як нову основи вітчизняного села та аграрного виробництва - не все так чесно й прозоро було від самісінького початку і до теперішнього часу, як малювали і малюють зараз. Натомість як треба було навзамін колишній колективізації здійснювати тепер фермеризацію – бачиться зовсім по іншому, ніж видавали це перші «вожді»-реформатори посткомуністичної і пострадянської України. Якщо хочете знати, з відстані і першої четверті століття видно, як на долоні, з якою руйнівною, варварською і поневолюючою для села і селян підступністю задумали та втілили те, що називали скасуванням колгоспів, розпаюванням земель і аграрною реформою. Уже тоді не на фермерів робилася ставка, уже тоді заздалегідь і спідтишка потирали руки ті, у кого вони свербіли від змоги рано або пізно підгребти під себе не десятки і сотні - тисячі, а то й мільйони гектарів землі. Це з одного боку. А з другого - відразу марили обернути собі у наймити, зробити кріпаками селянські маси. Якщо не поголовно та цілими селами, то рівно стільки, скільки вистачить для обробітку їхніх безмежних земельних володінь. А всіх інших як непотріб і зайвий баласт прогнати геть, щоб і духу їхнього не зосталося. Чи й принизити, обездолити та спровадити на той світ. Поодинці, родинами, династіями і селами, що зараз, як пильним оком не важко побачити, й відбувається.

Сьогодні в нашій Україні нараховується близько 34 тисяч фермерських господарств. Зрозуміло, що це далеко не повна цифра. Це тільки офіційно зареєстрованих. На жаль, багато хто не реєструється і не квапиться вступати в Асоціацію фермерів та приватних, до речі, і землевласників – тобто власників і земельних паїв. Останні досі навіть не знають про те, що повноправно свої ж бо інтереси і потреби можуть захищати в рамках доволі авторитетної спілки. Ми свідомо виключаємо з числа фермерських формувань умисно фальшиві, як ті підробки. Адже є таке ганебне й злодійське навіть явище, котре ховають марно: все ті великі уже агрофірми і корпорації під «невидимим» патронатом своїм створюють ніби окремо діючі фермерські осередки, аби через них собі перетягувати кошти, які виділяються на компенсації та дотації і підтримку винятково фермерських господарства. Уряд, котрий розпоряджається цими пільгами, бачить подібні фактично злочинні оборудки, бо кошти дістаються не фермерам, а «китам» і «акулам», одначе закриває очі. І тут секрету ніякого немає, що вдячні лжефермери «сторицею» повертають від 30 до 50 відсотків одержаних грошей у якості «відкатів» своїм «доброзичливцям». Це така нині практика і печальна, викривлена реальність.

Читайте - стор. 4, 5

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Вирвані півтора роки

В Україні гучні страйки відбуваються не так часто, як у всій Європі. Вдаються до них зазвичай шахтарі чи металурги, як це сталося у травні в Кривому Розі. Та 14 червня Січеславщину знову лихоманило – масову недовіру дирекції оголосили працівники комунального закладу «Верхньодніпровський дитячий будинок–інтернат № 2» Дніпропетровської обласної ради! Це соціально-медична та навчально-виховна державна установа для постійного проживання дітей-інвалідів з вадами фізичного та розумового розвитку, які потребують стороннього догляду, корекції поведінки, навчання, побутового та медичного обслуговування. Тривожний сигнал звідти про, здавалося б, неймовірне для такого особливого дитячого дому – користолюбну, хамську, почасти садистську (!) поведінку директора Геннадія Феденка – надійшов до депутата Дніпропетровської облради, голови обласної організації партії «Рух Нових Сил» Анатолія Гайворонського та редакції «Фермера Придніпров'я» на початку червня.

Стогін над Сухою балкою

На виїзний депутатський прийом А. Гайворонського в центрі Верхньодніпровська 5 червня прийшли кілька десятків працівників дитбудинку № 2. Місто на березі Дніпра знаходиться в Сухій балці, дощі тут, за твердженням місцевих жителів, рідке явище. Перед початком зустрічі почалася злива, і всі сприйняли це як добрий знак для якнайскорішого припинення директорського свавілля, масового порушення прав людини в інтернаті. Впродовж кількох годин діючі та звільнені директором працівники розказували, та ні, криком кричали про надзвичайну ситуацію, що склалася в дитбудинку. Їхні відверті розповіді про усілякі приниження та образи, матюччя директора і фінансові визиски практично не припинялися впродовж кількох годин. У залі стояв справжній людський стогін… Але сліз вже не було – всі розуміли, що з таким злом можна боротися лише усією громадою, відкрито захищаючи знедолених дітей і власне право на працю.

- Квінтесенцію надзвичайних подій у дитбудинку з моменту призначення Дніпропетровською облрадою в січні 2017-го директором Геннадія Феденка можна висловити відомою українською приказкою: краще з розумним загубити, ніж з дурним знайти, - підсумував колишній інженер з догляду за будівлями Станіслав Муха. – Директор – це ж не бульдозер! Він щодня просто «пресує» дітей і частину персоналу, яку вважає «чужою» і яку намагається виштовхати за паркан у будь-який спосіб. Це ж люди, вони різні, з єдиним твердолобим підходом до всіх у такому специфічному закладі не можна! Як в'їться в хлопців, вони й так нещасні, хто і де їх ще прихистить? Районна влада безвідповідально ставиться до надзвичайної ситуації в дитбудинку і не реагує на прохання про допомогу. Після численних надуманих претензій до мене як спеціаліста я змушений був розрахуватися, пішов на злиденну пенсію.

Тим звільненим працівникам інтернату, хто не має права на пенсію за віком, пощастило менше, мусять знаходити собі якусь роботу, з якою у Верхньодніпровську геть кепсько. Окрім особистих історій про поневіряння та репресії в дитбудинку, на зустрічі прозвучало і чимале колективне звернення, підписане інструктором з праці Андрієм Кременчуцьким, вихователем Олександром Завгороднім та ще 34 доведеними до відчаю працівниками інтернату № 2 (скорочено):

«Геннадій Феденко і на попередній посаді заступника начальника Управління праці та соціального захисту населення Верхньодніпровської райдержадміністрації «прославився» тим, що списував на інвалідів коляски, які ті й в очі не бачили, і торгував ними. За це щодо нього відкрите кримінальне провадження за ч. 2 ст. 191 ККУ «Привласнення, розтрата або заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем». З самого початку роботи він ввів підступну практику написання один на одного доносів, пояснень, складання різних актів і т. п., щоб потім маніпулювати «письмовими доказами». Хто від цього відмовляється, одразу погроза звільненням, позаяк «він не в команді директора». Лише за неповні півтора роки через директорські терор і свавілля розрахувалися біля 20 працівників, через що особливо страждають вихованці, які часто вважають себе рідними дітьми нянь і вихователів. За законом підопічні інтернату мають право на 25% належної пенсії, приблизно 300 гривень на місяць. Та Г. Феденко заборонив видавати їм ці кошти, каже дітям «вони знадобляться вам на придбання житла та одруження». А хто з них пробує відстоювати свої права, тих відправляє в Криворізький психоневрологічний диспансер, де дуже жорстокі умови. Дмитра Фролова не встиг вивезти лише через те, що над ним оформила опікунство няня, а Тараса Шевченка вивіз. Політика «кумівства» призвела до того, що «своїм» працівникам постійно нараховуються премії, інші трудяться в нелегких психоемоційних умовах за 2 900 гривень. Є випадки застосування фізичної сили директором, процвітає фінансова вакханалія і нецензурна лайка з його уст. Єдиним виходом припинення беззаконня бачимо негайне звільнення діючого кримінального директора і призначення на цю відповідальну посаду людини, яка буде свідома своєї місії на цьому відповідальному посту».

Голосування за недовіру директору інтернату.

На додачу до звернення Андрій Кременчуцький повідомив, що перед цим 15 років працював у міліції, але такого свавілля і в силових установах не бачив. А Феденка як однопартійця, депутата Верхньодніпровської міської ради, «прикриває» очільник районного «Укропу», голова Верхньодніпровської райради Артем Кравченко. Це підтвердилося надвечір того ж дня – Кравченко зателефонував Гайворонському, пояснивши події в дитбудинку: «Феденко на посту директора активно бореться з крадіжками, через те така бурхлива реакція працівників». Тобто все відбувається в рамках закону, підстав для депутатського реагування катма. Та ба, свідчення працівників геть інші…

Інфаркт на робочому місці

Особливо емоційними і вражаючими на зустрічі були жіночі розповіді. Своєю страшною, неймовірною правдою про дії директора, що прямо свідчать про його корупційні та садистські нахили, поділилася сестра-господарка з 39-річним трудовим стажем Лідія Сєдєльникова:

- Торік Феденко після приходу одразу оголосив інвентаризацію, в мене нестачі не було. Згодом підходить бухгалтер, – можна, ми вам щомісяця писатимемо 100 – 200% премії, а Ви зайві гроші повертатимете? Люди добрі, я мати-героїня, в мене п'ятеро дітей і одинадцять онуків, два сини, Сергій і Костянтин, служили в АТО, грудьми Україну захищали! До чого ви мене схиляєте – щоб я власну державу допомагала вам обкрадати? Після відмови директор одразу видав: «Пиши заяву на звільнення, я з тобою робити не буду!» А через два дні, 8-го лютого 2017-го, несподівано почав кричати на мене на робочому місці, щоб розраховувалася. Коли прохання, щоб він вгамувався, не допомогло, вирішила зателефонувати в поліцію. Феденко осатанів, кинувся на мене і почав викручувати руку з телефоном. Потім штурхонув на стіл. Підводжуся, він знову штурхає… Тоді, знесилена, спробувала дістатися до стаціонарного телефону. Він зачинив двері. Відпустіть, не чіпайте, мені погано, кажу. Ледь йшла по стінці, втратила свідомість… Тиск за 200, а директор кричить: «Швидку» не викликайте!» Лікарі потім соромили його, що довів мене до такого стану.

З діагнозом «гострий інфаркт міокарда» Лідія Сєдєльникова потрапила до реанімації Верхньодніпровської районної лікарні. Згодом серйозні наслідки крайнього ступеню небезпечної хвороби серця довелося лікувати і в Дніпрі, в Кардіологічному центрі. Аж через півроку, 2 вересня 2017-го, лікарі дозволили Лідії Василівні приступити до роботи. Та в дитбудинку до її виходу підготували «сюрприз»:

- Другого вересня була субота, - розповіла Лідія Сєдєльникова, - директор викликав економіста, бухгалтера і наказав мені: «Купай дітей!» Після тривалого лікування мені не можна нахилятися, перебувати в пару, цю роботу виконують дві банщиці, в посадових обов'язках сестри-господарки такого немає. «Пиши, не хотіла купати дітей!» закричав директор і звільнив мене за статтею. Звернулася до суду, вісім місяців ішли судові засідання, 23 квітня 2018 р. мене поновили на роботі. Наступного дня приходжу на роботу, всі раді, що я повернулася. А директор з новим вибриком: «Покиньте територію інтернату, мені той суддя, оте рішення суду ні до чого!» Потім з наближеним до себе працівником взяли мене за руку і почали виганяти з робочого місця. І знову я потрапила до лікарні на десять днів з діагнозом «гіпертонічний криз». Щорічну відпустку, згідно з графіком, не надали, якби не адвокат, нічого б не добилася. Врешті-решт змушена була подати заяву на звільнення. Феденко вигнав і мого чоловіка, Леоніда Сєдєльникова, а він три справи робив – взуття лагодив, сорго вирощував, віники в'язав. Дуже переживав, що отака «дяка» за багаторічну працю, діти його дуже любили. Тепер треба сорго сіяти, а нікому, директор каже дітям: «Підіть попросіть Олексійовича!». А Тетяна Черненко тяжко захворіла, теж купу грошей витратила на лікування. Директор її усіляко допікав, щоб розрахувалася. На другий день після звільнення вона померла, нещодавно 40 днів було…

Оце такі дії «в рамках закону», як вважає голова райради. До їхнього сумного переліку працівники додали і оформлення на роботу лише відданих йому людей, зокрема і власної дружини на посаду паспортистки навзаєм безпідставно звільненої працівниці. Наводився факт продажу гуманітарної допомоги, привезеної в дитбудинок благодійниками на День інваліда 1 грудня, по найближчих селах, і т. п. А до старшого інспектора з кадрів Валентини Страшко, за її словами, теж була застосована груба сила – директор схопив її в кабінеті руками і вдарив головою об сейф… Ще й пригрозив, що викине в вікно з третього поверху і скаже, що сама плигнула. Він її незаконно розрахував, суд поновив на роботі, але старший інспектор звільнилася через садизм і терор директора.

«Ми не в політику граємося, а з дітьми працюємо!»

Гнітюче враження від розповідей працівників дитбудинку спонукало до оперативних дій. Наступного дня Анатолієм Гайворонським до Дніпропетровської обласної ради була подана заява з вимогою негайного розслідування повноважною депутатською комісією ситуації в підпорядкованому дитбудинку, додані численні копії звернень і документів. Одинадцятого червня кореспондент «Фермера Придніпров'я» вдруге побував у Верхньодніпровську, для зустрічі з дирекцією дитбудинку, спростування чи підтвердження нею наведених на попередній зустрічі кричущих фактів. Але далі прохідної дитбудинку побувати не вдалося. На телефонне звернення директор Г. Феденко повідомив:

- Я зараз в облраді, в комісії. Коли буду на місці, тоді й спілкуватимемося. У заклад Вас ніхто не пустить.

- Ну, не можна з цими дітьми так! - переконаний колишній завуч Едуард Образцов.

Як пояснили ситуацію самі працівники дитбудинку, директор із самого ранку вирушив до Дніпра, щоб «гасити пожежу» в облраді, яка виникла там після депутатського звернення. А в інтернаті він це почав робити у своєрідний спосіб – замість того, щоб дослухатися до претензій колег та вихованців, розпочав психологічний тиск на всіх, хто підписав колективне звернення і побував на депутатському прийомі. Про це автору цих рядків та керівнику Верхньодніпровської міської організації партії «Рух Нових Сил» Юрію Шевцову почали розповідати вже за кілька кроків від дитбудинку. Підійшли вільні від роботи няні, вихователі, звільнені працівники. Людський стогін знову тривав кілька годин…

- Нам соромно говорити про дії нашого директора… Вся ж Україна про це дізнається! Але мовчати не можна, бо вже діти через директорські погрози тікають з інтернату!

- Розуміємо, що директор прийшов у дитячий заклад з політики, там ні педагогічна, ні будь-яка освіта не обов'язкова. Але у нас діти із психічними хворобами, їм абсолютно не можна нервувати! Ми не граємося в політику, просто працюємо з дітьми, тому просимо замінити неспроможного керівника!

- Після зустрічі з депутатом директор прийшов на групу і почав погрожувати: «Якщо чий підпис побачу під зверненням, за тиждень звільню! Дебіли!» Його поведінка призводить до постійних стресових ситуацій серед хворих дітей, а також працівників закладу. Молодші медичні няні-санітарки постійно, і вдень і вночі, перебувають з хворими дітьми. Ми їх годуємо, миємо, спати вкладаємо і вночі біля них, як матері, доглядаємо. Та директор повсякчас знаходить привід, щоб зняти нам премію, а наближений до себе адмінперсонал, який працює лише з 8 до 17, преміює безмежно, бо то його довірені особи. Прохаємо зупинити психологічне і фінансове знущання директора!

«Порушення Кодексу законів про працю в дитбудинку є системними»

Це лише частка різних директорських кривд, почутих від трудового колективу. А про встановлені в суді порушення трудових прав працівників розповідає представник, який захищав їх в суді – В'ячеслав Поздняков:

- У суді інтереси дитбудинку як юридичної особи представляє юрист закладу, директор там не буває. Верхньодніпровським районним та Апеляційним судами Дніпропетровської області поновлені на роботі Лідія Сєдєльникова, Ольга Страшко, Валентина Страшко. З них зняті догани, за період вимушеного прогулу через незаконне звільнення їм призначена до виплати середня зарплата, декому і моральна шкода, інші справи розглядаються. Загалом Верхньодніпровський дитбудинок № 2 вже має сплатити на користь моїх трьох підзахисних близько 80 тисяч гривень. Порушення його адміністрацією Кодексу законів про працю України є системними. А недопущення до роботи поновлених працівників може мати наслідком іще більш жорстке судове рішення.

Чиновницький «футбол» на тлі рекорду з кримінальних проваджень

Вочевидь, таке системне ігнорування Кодексу законів про працю України з боку адміністрації Верхньодніпровського дитбудинку № 2 мають зацікавити Головне управління Держпраці у Дніпропетровській області. Його інспектори можуть швидко навести лад, їхні фахові приписи обов'язкові для виконання. Та і дирекція підпорядкованого Дніпропетровській облраді комунального закладу збитки в сумі 80 тисяч гривень зобов'язана відшкодувати, або отримає регресний позов як винуватець порушень.

А що про них ніде і ніхто в області не чув, як дехто вважає, то це не зовсім так. Стукали й гатили в усі державні двері працівники інтернату чимдуж, аж до самісінького міста Дніпра. Та майже ніхто на їхні прохання досі не звернув належної уваги. Ще 14 лютого 2017 року донька Лідії Сєдєльникової Наталія Пасс, няня дитбудинку, поскаржилася до Жовтоводської прокуратури з приводу невнесення відомостей Верхньодніпровським відділом Національної поліції про погрози фізичної розправи директора Г. Феденка з її мамою до Єдиного реєстру досудових розслідувань. На це заступник керівника Жовтоводської місцевої прокуратури М. Кушнір повідомив, що «і ми цього не зробимо, здійснюється перевірка даного факту, а Ви маєте право звернутися до прокуратури вищого рівня або суду». І Дніпропетровська облдержадміністрація 27 лютого устами заступника директора Департаменту соціального захисту населення В. Семенюка на заяву Наталії Пасс в унісон «затягла» тієї ж – «особа, чиї права порушені, має повне право звернутися до суду із позовом про захист її гідності та честі». Право то має, та не так просто без підготовки чи адвоката ним скористатися…

З життя дитбудинку

ДРУГОГО БЕРЕЗНЯ лист Леоніда Сєдєльникова про правопорушення директора дитбудинку нікуди не переслав голова Верхньодніпровської райради А. Кравченко, зазначивши, що «районна рада не має юридичного права на перевірку установи та не впливає на призначення керівника». На малюсінький ухил від «головної лінії» згаданого «хору» відфутболювачів 27 квітня наважилася лише Дніпропетровська обласна рада, що рукою заступника голови О. Доброгорського повідомила Лідію Сєдєльникову «дії керівника закладу, які порушують Ваші права, можуть бути оскаржені в судовому порядку. За результатами розгляду двох звернень із керівником закладу проведено співбесіду з метою недопущення ним порушення статуту та правил етики».

До відмінних від традиційного «футболу» звернень працівників слід віднести відповідь начальника ГУ Держспоживслужби у Дніпропетровській області В. Паращенка від 5 березня 2018 р., де сказано: «у ході позапланової перевірки харчоблоку КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок № 2» встановлено:

- не дотримуються норми харчування на одну дитину на день по фруктах, свіжих овочах, м'ясу, рибі та рибопродуктах, молоку, сиру кисломолочному, сметані, маслу вершковому, яйцям, ковбасним виробам;

- не проводиться аналіз виконання норм харчування для кожної вікової групи.

Було винесене і розпорядження про усунення цих порушень відповідною організацією. А зусилля родини Сєдєльникових щодо притягнення Г. Феденка до відповідальності за доведення до інфаркту перемогли раніше – Верхньодніпровський районний суд своїм рішенням зобов'язав Верхньодніпровський відділ поліції 24 березня 2017 р. порушити кримінальне провадження № 12 – 317 (скорочено) стосовно адміністрації дитбудинку № 2 за ст. 271 ч. 1 «Порушення вимог законодавства про охорону праці». Якщо перекваліфікувати цю статтю в ч. 2 «ті ж дії, якщо вони спричинили загибель людей або інші тяжкі наслідки – караються виправними роботами на строк до 2 років, або обмеженням волі на строк до 5 років, або позбавленням волі на строк до 7 років з позбавленням права обіймати певні посади на строк до 2 років або без такого». Тобто є всі підстави вважати, що доведення до інфаркту і більш ніж піврічне лікування і є цими тяжкими наслідками. А коли Лідію Сєдєльникову не допустили до роботи за згаданим рішенням суду і вона вдруге прямо з робочого місця потрапила на лікарняне ліжко, то Верхньодніпровська поліція повідомила:

«У ході перевірки було відкрите кримінальне провадження № 12 – 428 від 4 травня 2018 року за част. 2 ст. 382 «Умисне невиконання рішення суду», за яким проводиться розслідування».

Варто зазначити, що міра покарання за цією статтею передбачає можливе позбавлення волі на строк до 5 років з позбавлення права обіймати певні посади на строк до 3 років. Виходить, що внаслідок судового рішення лише за однією з цих статей Геннадій Феденко міг загриміти за грати, і навіть без цього – позбутися права обіймати відповідальну посаду! Чому ж кримінальні провадження досі не дійшли до суду?

На звернення «Фермера Придніпров'я» до Верхньодніпровського відділу Жовтоводської прокуратури її начальник Вадим Шевченко повідомив:

- Порушені два кримінальні провадження щодо дій адміністрації дитбудинку № 2 і одне стосовно Геннадія Феденка. Є інформація, що директор дитбудинку ображає дітей. І хоче без належних підстав звільнити Оксану Лапенко, ми передали це на перевірку до Державної інспекції з праці.

Більш детально про розслідування розповів їхній процесуальний керівник, прокурор Ігор Галінський:

- Кримінальне провадження щодо порушення законодавства стосовно невиконання рішень суду про поновлення на роботі Лідії Сєдєльникової має статус закритого. Судове рішення винесене на її користь, її поновили на роботі, є відповідний наказ. Кримінальне провадження 12–317 щодо наявних порушень вимог трудового законодавства адміністрацією дитбудинку теж закрите. Треба доказати, що дії директора Г. Феденка мають причинно-наслідковий зв'язок із хворобою та тривалим лікуванням Лідії Сєдєльникової, але цього не встановлено. Відкрите кримінальне провадження стосовно самого Геннадія Феденка, коли він займав посаду в Управлінні праці та соціального захисту населення Верхньодніпровської РДА. У ньому на підставі ухвали слідчого судді Верхньодніпровського районного суду від 17 квітня ц. р. призначена позапланова фінансова перевірка собезу щодо розтрати бюджетних коштів, які виділялися для закупівлі спецтехніки для інвалідів. До розслідування справи залучені спеціалісти Державної фінансової інспекції.

Можна додати, що і покарання за ч. 2 ст. 191, за якою проводиться розслідування, є теж серйозними. «Привласнення, розтрата або заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем – карається обмеженням волі на строк до 5 років, або позбавленням волі на той же строк, з позбавленням права обіймати певні посади на строк до трьох років». Вочевидь, Геннадій Феденко в разі доведення цієї справи до суду автоматично втрачає право обіймати посаду директора дитбудинку! Чому ж так довго вона розслідується? І як могла Дніпропетровська обрада призначити на поважний пост людину, щодо якої проводиться кримінальне розслідування? Чому людина з трьома кримінальними справами продовжує працювати, завдаючи суттєвої матеріальної шкоди державі та ще більшої моральної - її хворим малим та дорослим громадянам?

Заступник директора Еліна Збаранська та директор Геннадій Феденко пояснюють свою позицію.

Депутат облради Анатолій Гайворонський втішає побитого вихованця Сергія Поддустова.

Протест у дитбудинку

На ці питання не дав відповіді навіть масовий протест працівників дитбудинку 14 червня біля прохідної. Вранці до закладу прибув голова Верхньодніпровської райради А. Кравченко, можливо, з наміром захистити свого «партайгеноссе» від обурених співробітників. Та люди через ігнорування ним колективного трудового спору не випустили його авто з території інтернату, тож мусив вибиратися через паркан. До Верхньодніпровська того дня завітали міністр спорту України Ігор Жданов, народний депутат Олег Кришин, заступник голови Дніпропетровської ОДА Дмитро Батура. Мітингуючі запросили їх на зустріч, але посадовці не приїхали, хоча протест тривав кілька годин. Чомусь проблеми дітей і молоді з фізичними та психічними вадами їх не зацікавили. До дорослих приєдналися і вихованці в благенькому одязі та стертих до землі капцях. Всі, не змовляючись, розповідали присутнім активістам партії «Рух Нових Сил», верхньодніпровським депутатам від «Свободи» та журналістам про посилення утисків з боку директора. Особливо проникливим був виступ няні Олесі Колдун:

- Скажемо всі – показуйте врешті-решт, хто в інтернаті які премії отримує! Доки ми терпітимемо отаке знущання – роби за трьох, а отримуй за одного? Колишній директор Віталій Лінник знав проблеми кожного працівника і кожної дитини, умів працювати без крику. Ми українці, хочемо трудитися і хочемо справедливої та людяної України, тому й вийшли сьогодні за дитячі та свої права. Ми не ледачі, колектив працівників і дітей розуміє свої завдання, досить нас виганяти звідси по одному!

Взяв за живе усіх і виступ ветерана праці дитбудинку, колишнього завуча Едуарда Образцова:

- Я живу в будинку на території інтернату, але не міг не вийти разом з усіма, щоб розповісти, що з цими дітьми так не можна! Вони особливі, і підхід до них теж має бути особливим! Не можна цих дітей використовувати в своїх брудних політичних іграх! Або коли до мене приходить вихованець і плаче, що заступник директора побила його палицею - хіба з таким можна миритися? На посаду директора ми готували завуча Сергія Терентенка, він працював і вихователем, і старшим вихователем, користувався великою повагою в колективі. Новий директор його звільнив! Були й ще кілька чоловік серед претендентів, та обласна рада обрала на конкурсі найгіршу кандидатуру. Чому це сталося, не знаю, долучаю свій голос про недовіру директору!

Під час протесту авто директора стояло в дитбудинку, але його ніде не було видно. Обпівдні працівники, запросивши з собою депутатів і пресу, вирішили вручити йому постанову страйкового комітету з основними вимогами:

- відсторонити від роботи директора Г. Феденка;

- створити повноважну комісію з перевірки можливих фінансових та інших зловживань дирекції дитбудинку;

- перевірити наявні факти порушень КЗпП України.

Та директорський кабінет виявився зачиненим, на дзвінки заступника і головбуха він не відповів, тож постанову довелося вручати працюючій з березня ц. р. заступнику директора Еліні Збаранській, яка сказала:

- Не хочу слухати вашу бриднюю! Це голослівні звинувачення.

Врешті решт присутні домовилися про зустріч з директором вранці 18 червня. Ще прибула поліція, і начальник Верхньодніпровського відділення Андрій Харченко, якому присутні докоряли за невнесення до ЄРДР фактів порушень законів з боку директора. Поліція констатувала, що депутати і журналісти нічого не зіпсували в дитбудинку, і прийняла кілька заяв від працівників.

Коли буде мир і злагода в дитбудинку?

Вранці 18 червня зустріч депутата Дніпропетровської облради Анатолія Гайворонського та представників преси з дирекцією дитбудинку № 2 таки відбулася. Були оглянуті частина відремонтованих і утеплених будівель двору, склад гуманітарної допомоги, їдальня тощо. По дорозі то один, то інший вихованець намагалися підійти з єдиним криком душі: «Ми нормальні, вміємо читати і писати, хай повернуть нам наші карточки! Нічим і телефон заправити…» Директор дитбудинку Геннадій Феденко, підтягнутий та енергійний, надзвичайно швидко розповідав про досягнення:

- Коли прийшов у січні 2017-го, всередині корпусу був безлад. Поступово навели порядок, допомогли спонсори, які підсобляють більше, ніж раніше. Я навчався в Інституті Президента України, спеціальність «державне управління». Важко поставити все на місце, за запитом двох народних депутатів почали притягати до відповідальності, зокрема заступника голови Департаменту соціального захисту Дніпропетровської ОДА. Наводимо лад і в дитбудинку, не даємо нікому красти. У 2016 році з карток вихованців зникло біля мільйона гривень, поліція разом з банками проводить розслідування. Наша опікунська рада через те, що лише пару чоловік є письменними, ухвалила рішення не видавати картки дітям з 25% пенсійних нарахувань, вони та зарплатні зберігаються в працівниці Олени Романюхи. На день народження кожен має право отримати 200 гривень на солодощі, а інші гроші накопичуються на придбання житла. На роботи дітей нікуди не посилаю, зладнали візки для перевезення вантажів у дитбудинку, щоб діти не отримували грижі, за рік зробили чотири такі операції. Організовуємо спортивні заходи, особисто граю з ними в футбол, наша команда виступає і в місті. Були поїздки дітей до Львова, на Хортицю, дуже сподобалося.

Так само швидко відповідав директор і на поставлені питання. Хоча про те, як вчиняли з особистими дитячими коштами раніше, ніхто з його команди не знав, бо заступник, головбух тощо працюють лише перший рік. На вище наведені звинувачення Геннадій Феденко повідомив:

- Це наклеп, я глибоко віруюча людина, фізичну силу ні до кого не застосовував. Лідія Сєдєльникова отримала інфаркт не тут, я дав нашу машину, щоб її додому відвезли, там все і сталося, і не в той день. Жодної копійки з дитбудинку я не вкрав, за рік було сім різних перевірок - Держаудиту, Пенсійного фонду тощо. Про кримінальні провадження то неправда, нічого проти мене не відкривали. Так, є рішення Верхньодніпровського і Апеляційного судів про виплату трьом колишнім працівниках інтернату, але в тих судах трудяться свояки та близькі, на справедливе рішення можна сподіватися лише в касаційній інстанції. По всіх справах ми зараз і подаємо касаційні скарги. А всього за час роботи ми звільнили не двадцять, а чотири чоловіки. Так, я оформив свою дружину на роботу паспортисткою, але таке є і в інших інтернатах, вона по службі не підпорядковується мені. На Кривий Ріг я нікого з вихованців не готую, навпаки, звідти забираю. Заяви писати на звільнення нікого не змушував, але перевірку роблю і вночі. Недавно няню застав на ліжку вихованця, який був у цей час надворі на лавочці. Про премії не буду говорити, це перевірить комісія.

Зі свого боку депутат облради Анатолій Гайворонський зазначив:

- Склалося враження, що дирекція нікого, крім себе, не чує. Крім потужної наступальної позиції – всі не такі, окрім нас – більше нічого не видно. Необхідно згуртувати колектив, бо сьогоднішня ситуація є неприйнятною. Тут повинні панувати мир і злагода, а не те, що тепер. Директор просто не розуміє своєї місії.

Під час розмови біля прохідної стояв натовп звільнених працівників з частиною вихованців, які періодично скандували: «Феденко – злодій!» У ньому вихованець Сергій Поддустов зі сльозами на очах показував рану на грудях, яку, за його словами, нанесла йому заступник директора Еліна Збаранська за те, що був сфотографований у листівці Верхньодніпровської «Свободи» з дірявими капцями. На 22 і 25 червня ця політична сила ініціює обговорення надзвичайної ситуації, що склалася в дитбудинку № 2, відповідно на сесіях міської та районної рад.

Ще світилися очі дітей, які кожної хвилини ждуть, коли ж вони зможуть користуватися своїми особовими рахунками. Працівники розповіли, що раніше завуч Сергій Терентенко видавав картки дітям і слідкував, щоб вони приносили чеки, які обліковувалися, усі були задоволені. Ще вагітна няня (!) скаржилася, що присіла на ліжко вихованця, який любить дивитися вночі на зорі, і добряче отримала від директора… Так і йдуть поруч в дитбудинку - намагання директора все, як в армії, підладнати під єдиний ранжир, і життя кожної окремої людини, яка у комунальному стисненому просторі прагне знайти особистий простір свободи.

Сьогодні перевірку фінансово-господарської діяльності керівника КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат № 2» ДОР Г. Феденка розпочав Департамент соціального захисту Дніпропетровської ОДА, до складу робочої групи якого залучений депутат Дніпропетровської облради Анатолій Гайворонський. Від її висновків залежатиме, коли в дитбудинку запанують довгоочікувані, так потрібні хворим дітям і обслуговуючому персоналу, мир і злагода.

Григорій ДАВИДЕНКО.
Фото автора.

! Хочеш дізнатися правду, запитай у дитини *Сент де Екзюпері*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

СВЯТО ПРИЙШЛО ЧИ ДЕСЬ ЩЕ «ЙДЕ»?

Про фермеризацію українського села і не підписаний Президентом Указ

Продовження. Початок - стор. 1

ВЗАГАЛІ, чесної та сумлінної фінансової підтримки, з року в рік обіцяних золотих гір українські справжні фермери до цих пір не мали і не мають. Років десять тому не крайній діяч в колишньому облсадвинпромі розповідав мені, як тодішній начальник облсільгоспуправління посилав його вимагати півтора мільйона гривень готівкою з підприємця, який саме отримав «підтримку» на закладання супер-саду, якщо мене пам'ять не підводить, у Синельниківському районі. Чоловік відмовився. І тоді прибув розпиваний посланець від міністра аграрної політики – тобто зі столиці-Києва – і особисто завітав до підприємця вибивати з нього «обов'язкову, неминучу дань». Чи ось якось і один фермер признавався та сміявся: ризикнув взяти дотацію-заохочення, розреклamовану урядом, так місяців зо три дзвонили з області і повідомляли-нагадували, що такий-то «шеф» дуже бідкається, чому ж це він, фермер, одержав цілу купу грошей і тепер не заходить до нього-«благодійника»? Подібних випадків можна згадати сотні і не менше. Не випадково багато фермерських осередків принципово «не зв'язувалися з державою», трималися від неї подалі, тому й не брали кошти «підтримки» - навпаки, тікали із них, як від ладану.

Але повернемося до кількості зареєстрованих в Україні фермерських господарств: майже 34 тисячі – багато це чи мало? Достатньо чи ні? Гадаємо, що вкрай – катастрофічно – мало. Що у кожному українському селі, великому і малому, у кожному і мізерному навіть хуторі не менше половини, якщо й не більше, селянських родин не в тім'я ж були биті, а були готові цілком успішно хазяйнувати самостійно. Їм залишалося лише створити сприятливі стартові можливості. В першу чергу фінансові та матеріальні, а далі й стимулюючі. Уже розпуск колгоспів та розпаювання земель і майна давав таку можливість. Ясна річ, її було б замало, та якби держава дійсно усі свої надії покладала на власного селянина-трудівника, вона мала потурбуватися, передбачивши якісь пільги та заохочення. Одначе насправді автори так званої аграрної реформи в один голос раптом заходилися проповідувати, наче, люди добрі, вам нічого іншого не залишається, як здавати свої і земельні, і майнові паї в оренду. Бо прийдуть тепер до вас чи й замість вас «ефективні господарі» та «спроможні інвестори», яким і доведеться кланятися, а швидше перед якими треба буде й гнутися. Це ж треба було так зневажати свій же селянський люд, приймати його за неборак і ледве не за телепнів, які ні на що не здатні. Самотужки яким і працювати та богувати на рідній землі, вирощувати багаті урожаї та виробляти усяку продовольчу продукцію ніби ні клепок в голові не вистачить, ні знань та уміння, ні талантів та здібностей. Не вони, колишні колгоспники, а прибули-прищельці з мішками грошей, які невідомо звідки у них з'явилися, ефективні господарі – і баста! Хіба не поневолення, окупація селянських мас товстосумами не замислювалася, скажіть тепер, з перших кроків аграрної реформи ці доморощени авторами? Та поза всяким сумнівом колгоспне село «тіньовими» й «підпільними» методами заходилися міняти зовсім не на фермерське, і не на куркульське в тому числі, а на закріпачене майбутніми панами-поміщиками та олігархами-латифундистами. А що вийшло на ділі? Це у Синельниківському районі згодом довелося почути прислів'я, що було село, та прийшло у нього мурло, і село пропало та загуло, як наче його і не було.

Не знаємо і не станемо навздогін з'ясовувати та махати кулаками, де і ким, у рідних пенатах власними реформатами чи десь кимось по закордонах і за морями-океанами розроблялися «стратегічні» плани, однак що вістрям вони цілилися і були спрямовані проти багатогалузевості українського села – це однозначно. Явно знайшлися у світі сили, котрі змислили так, що плодючі й родючі та безкраї українські чорноземи ліпше засівати тільки пшеницею, соняшником і, звісно, ріпаком, а усім іншим розмаїттям продуктів харчування українським землеробам-аграріям не обов'язково перейматися. Навіть не треба. Бо хто домінуватиме на цих чорноземах, до ніг того припаде весь світ, оскільки продовольча криза не за горами і вже наступає, а їсти усім хочеться і буде хотітися. Так що давайте хліб, олію і біологічне пальне, а всім іншим ми забезпечимо і нагодуємо тих, хто ще залишатиметься у селах України. Такими продуктами, до речі, забезпечимо, що незабаром мало там сільського люду вціліє. Мало і сіл збережеться, а менше народу та населених пунктів, більше землі звільниться для майбутніх безмежних резервацій…

Скажете, що це не так? Тоді давайте аналізувати разом. Хто вважається нині у нас фермерами? Це селяни, які зважилися на відчайдушні і ризиковані вільні чи самостійні хліба ще у 1990 – 2000-х роках, коли отримали у постійне користування земельні ділянки. До 100 гектарів сільськогосподарських угідь, з них 50 та ріллі, як дозволяло чинне тоді вітчизняне законодавство. Ясно, що згодом, після розпуску-розпаювання колгоспів, багато з першопроходьців свої володіння доточили орендою паїв близьких і родичів, знайомих та земляків, нарешті й паями тих, хто їм довіряє. На жаль, далеко не усі перші фермери нині серед нас. Тепер хазяйнують уже їхні спадкоємці - діти й онуки. Якщо, звісна річ, довели сучасним «державотворцям» на місцях і новій ненаситній хвилі правоохоронців та горе-судочинців, що мають на це право. Тим часом підоспіла когорта людей, які зважилися на фермерські хліба пізніше, беручи в оренду уже й сотні та тисячі гектарів землі. Окремо остаточно сформувалися й СФГ – селянсько-фермерські господарства в масштабах аграрних фірм і товариств. Але чи цими категоріями дійсно обмежуються «полки» селян, зайнятих приватним аграрним бізнесом? Та ні ж! А чому не враховуються так звані одноосібники? Чому вони випадають як з обліку, так і активу асоціацій фермерів і приватних землевласників? Чи хтось може назвати сьогодні точну кількість людей по селах, у розпорядженні яких або тільки власні земельні паї, або й земельні ділянки «до двох тисяч гектарів», які вони одержали «для ведення особистих селянських господарств»? А це ж люди, як писав недавно член ради асоціації «Земельна спілка України» і водночас експерт з розробки аграрного законодавства Сергій Біленко, «які використовують передусім свої власні земельні наділи та наділи всіх членів своїх сімей, але не тільки, також і винаймають ділянки у сусідів чи знайомих, при цьому в більшості випадків не оформляючи офіційних договорів оренди». Зате саме ці люди вирощують та виробляють найрізноманітнішу рослинницьку і тваринницьку продукцію, яку постачають на продовольчі базари і ринки передусім, але й комерсантами, переробникам, закладам харчування, заготівельникам-посередникам і так далі, і тому подібному. Причому, в обсягах, які переважають обсяги «законно» діючого аграрного бізнесу. Не беремося казати, настільки статистика має рацію, але за останніми даними саме одноосібні селянські господарства нині виробляють 98% української картоплі, понад 70% молока і м'яса яловичини, не менше половини свинини і 86% овочів та фруктів. Не говоримо про те, що займаються і переробкою своєї продукції в готові продукти харчування, часто нетрадиційні чи не надто поширені, а то й вишукані чи ледве не екзотичні. Яким люди залюбки віддають перевагу перед «магазинними». Бо на так звані «домашні» наш народ зараз чимдалі охочіше орієнтується. Єдине наш народ хвилює: якщо продуктам з надмірним вмістом ГМО та усіляких консервантів, розрихлювачів, здобрювачів і добавок, тих же замінників у вигляді пальмової олії і жирів до пуття невідомого походження довіряти насправді уже й дуже небезпечно, то чи можна довіряти продукції сільських товаровиробників? Але це проблема совісті, добропорядності і доброчесності, відповідальності самих селян, які чимдалі, схоже, бурхливо розвиваються, і для яких бізнес цей приносить непогані прибутки і статки. Наполегливим, працьовитим явно допомагає уже не лише виживати, а й пристойно жити, утримувати родини, догодовувати до смерті батьків, рости, виховувати і вчити дітей.

Але чому численні одноосібники, власники і присадибних, і селянських господарств у нас кинуті напризволяще? Ними ніхто не займається, ніхто й не опікується ними. Як ото порятунок утопаючих справа самих потопаючих, так нині у нас і приватний одноосібний чи й родинний бізнес: хочеш жити – сам і крутися. На підтримку, поміч з боку держави й поготів не надійся. Якщо не мають її путньої «офіційні» фермери, то люди, лише «формально» прирівняні до них, й поготів не можуть розраховувати на увагу з боку як центральної та обласної влади, так і місцевої у селах, громадах і районах. А скринька легко відчиняється: це так усе чи майже усе працездатне сільське населення має шанси зажити півроку успішними фермерами-виробниками, бездоганними своїми продуктами годувати співвітчизників і горя не знати. Прямо кажучи, більшість українських селян «куркулі» по натурі і від роду, трудяги, яких по світах ще треба шукати. Кмітливі й винахідливі настільки, що випробування і труднощі будь-які для них не перепона. Тобто якби навзамін колективному селу українські реформатори заходилися розбудовувати фермерське – це той шлях, який прийнятний для України, її незалежності і продовольчої безпеки. Це з одного боку. А з другого гарантія, що в наших селах якщо не всі, так через одного уже давно б вважалися заможними і собі на розумі середнім класом. Тільки кому він там потрібен і з точки зору нетерплячих натомість потрапити в число земельних олігархів? Усім відомо ж, що приниженим, розтоптаними і нужденним народом, який за кілограм гречки ладен тобі під ноги падати і бити поклони до землі, «управляти» все одно, що дресированими звірами на арені цирку! Ти йому цукерку покажи – і він лащитиметься, як слухняний пес.

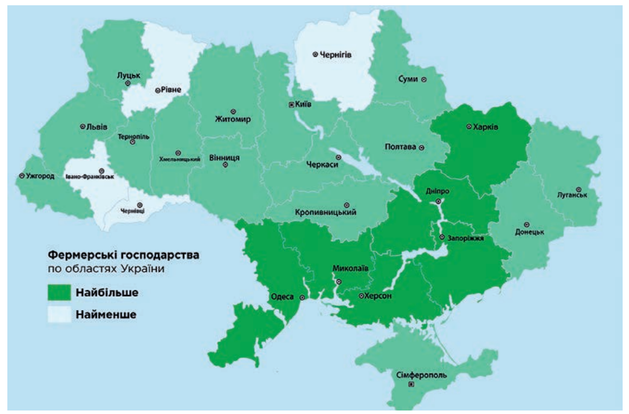

До чого ми це ведемо? А до того, що клас одноосібників давно пора зарахувати у фермерські батальйони. Хоч би уже й тому, що якщо фермерам над усе сьогодні зламати натиск надвеликих аграрних корпорацій і холдингів, відвоювати село на свою користь, то цього не вдасться домогтися без села, суцільно фермеризованого. Село з забезпеченим і гордим населенням – це і сприятливе для фермерського руху середовище, розуміння й підтримка для кожного, хто тут займається власним бізнесом. Ще й оточення однодумцями та соратниками, для яких також пройди-латифундисти зайві і вороги. Село стане на ноги тільки тоді, коли кожен, хто захоче і зможе, хай маленьким, але своїм і прибутковим ділом буде займатися. Ділом, котре дозволить кожному дійсно спроможному гордо і незалежно та гідно працювати і жити. Шкода, що покоління, якому чи не весь свій вік довелося їшачити у колгоспах, це уже не світить. Але ж зараз відібрали і продовжують все більш і більш нахабніше відбирати пристойне майбутнє у їхніх дітей та онуків – у селян працездатної віку. Отож і «рядовим» людям по селах нарешті пора прозріти і збагнути, що їхнє благополуччя винятково в їхніх руках. Що майбутнє нашого унікального українського села за фермерськими господарствами і фермерським бізнесом та дрібними одноосібними і селянськими товаровиробниками, виробничими і обслуговуючими кооперативами – іншого не дано і бути не може. Усе інше за межами існування українського селянського роду. Там, де його переводу просто не уникнути.

А небезпечні процеси і явища уже почалися. Якщо ще три роки тому у степових областях України, у таких як і наша Дніпропетровська, ще половина – рівно 50 відсотків – особистих сільських домогосподарств були зайняті таки виробництвом тієї чи іншої сільськогосподарської продукції, то нині кількість їх зменшилася до 41 процента. Через нестримний наступ великих аграрних холдингів і підприємств селяни масово втрачають робочі місця і можливість влаштовуватися найманими працівниками. У минулому 2017 році порівняно з 2015-м майже на третину упало число працевлаштованих «за місцем свого постійного проживання». Тобто для більшості селян бери й одягай шинелю та паняй з дому куди завгодно, але бажано подалі. Дома на рідній землі тобі роботи немає.

Звідси й висновок: хочеш жити у рідному краї – не вагайся й берися за власну справу. Звідси й потреба підтримувати та розвивати фермерського типу господарства. Але на ділі, а не на словах, як це робить теперішня влада в Україні. То святкуючи вперше на своєму віку День фермера, треба розуміти: а щоб його відзначали багато-багато літ надалі і ваші діти та онуки, треба сьогоднішню владу або змусити фермеризувати вітчизняні села, або замінити її, щоб інша нова це здійснила. Причому, завтра буде уже запізно, якщо не зробити або перше, або друге негайно. Українське село опинилося на межі, за якою або пан, або пропав. Або будуть на рідній землі раювати селяни, або свій смертельний банкет закрутять великі пани-землевласники.

ХИЖАКІВ-ОЛІГАРХІВ БОЯТИСЯ – У СТЕП НЕ ВИЇЖДЖАТИ

Факти і цифри – речі уперті. Їх не спростувати, не обійти і не обминути. А ось на які висновки наштовхують, до яких практичних дій спонукають – це залежить тільки від нас. Скажімо, статистика свідчить, що зараз щорічно чисельність сільського населення в Україні зменшується майже на 150 тисяч чоловік. Як на круг, то дійсно багато, а вроздріб по селах, може, й не вельми загрозливо, як гадаєте? Тоді знайте: лише у цьому столітті з карти нашої держави назовсім зникло 468 сіл. І це уже офіційно знятих з обліку. Стільки нині напівпорожніх, вище дахів заросли чагарниками, дерезою та будяками, ніхто, судячи з усього, достеменно й не знає та, як не прикро, і знати не хоче.

Це один бік сучасної медалі. Є й зворотний: за підсумками минулого року забезпечив 16% ВВП – внутрішнього валового продукту. Та як зізнався сам Прем'єр Володимир Гройсман (на зустрічі з учасниками інноваційної наради у Київському політехнічному інституті), «за умов розширення малого та середнього бізнесу і збільшення глибини переробки» мав би забезпечити не менше 25%. А ще і те, що 36.2% експорту українських аграрних і харчових продуктів склали зернові культури, 25.1% олійні, а 11.3% насіння тих же олійних, не може радувати. Українське село спроможне виробляти стільки багато інших видів продовольчих продуктів і утерти носа селянам будь-якої і найрозвиненішої наразі держави, що світ йому б рукоплескав в долоні, а не стягувався б по нитці хто може, аби допомагати розвивати його самоврядні територіальні громади, що нині й відбувається. Хоч не випадково, якщо на це вже пішло, численні зарубіжні й міжнародні організації, фонди та фундації бурхливіше перейматися розвоєм і долею нашого села, ніж насправді рідна влада і той же рідний уряд Володимира Гройсмана.

Ось буквально два повідомлення зі світу стрічки новин. Перше: в ході інтерактивного голосування в рамках конгресу «Прибуткове свинарство» 50% вітчизняних сільгоспвиробників, які займаються свинарством, заявили, що не збираються користуватися програмами державної підтримки галузі. Причина – «недостатня ефективність цьогорічних програм цієї підтримки». Справа у тім, що, як заявив президент асоціації «Свинарів України» Артур Лоза, «програма відшкодування вартості закуплених племінних порід вибрана не буде на 100%, бо уряд передбачив компенсацію тільки для чистопорідних свиней, а чому такий вибірковий підхід, чому комерційних свиней лишають без заохочення, зрозуміти важко. Логіки і господарської доцільності тут ніхто з нас не бачить».

І друга аналогічна інформація: також «згідно опитуванню близько 60% підприємців аграрного сектору економіки виступили за відміну дотацій на користь зменшення ставок ПДВ на сільськогосподарську продукцію». Тому й навпаки 40.6% опитаних «зазначили, що найбільш доцільною програмою з державної підтримки аграріїв є «квазіакумуляція ПДВ», яка діяла минулого року». Тут просто «цікава» арифметика виходить, коли уряд одною рукою ніби дає гроші сільгоспвиробникам, а іншою одразу й відбирає. Заступник голови Всеукраїнської Аграрної Ради Михайло Соколов ситуацію пояснив наступним чином: якщо Кабмін Гройсмана прислухається до нас і відмінить дотації навзамін зниженню ПДВ, державний бюджет втратить ті ж самі 6.3 мільярда гривень. А якщо не прислухається і наполягатиме на компенсації вартості усього того, що закуповують аграрії, скажімо, компенсації вартості сільгосптехніки, то це нам як мертвому припарка поможе. Оскільки як тільки той або інший виробник, фермер приміром, «потрапляє у пільговий список на відшкодування витрат на те, що він купує, ціни на ці речі зростають мов за помахом чарівної палички, а насправді за командою зверху – і виходить, що нинішня держава з якихось тільки їй відомих причин дотує усіх підряд постачальників селянам тієї ж техніки, тільки не самих селян». Минулого року на компенсації вартості знову ж таки сільськогосподарської техніки виділяли 500 мільйонів гривень, а аграрники вибрали лише 123 мільйони. Цього року кабмін розщедрився і передбачив на ці цілі уже вдвічі більше – 1 мільярд. Одначе якщо виберуть хоча б мільйонів 300 – 400, підводить риску Михайло Соколов, це буде максимум. Бо з якої речі селянам «дотувати» не себе, а тих, хто потім явно ж «ділиться» з чиновниками-урядовцями?

І це тоді, коли у цьому 2018 році державну підтримку аграрних галузей збільшено до 6.3 млрд. грн. проти торішніх 5.5, а їх одначе не вистачить, щоб сільським виробникам компенсувати усі витрати, спрямовані на створення чи розвиток їхнього бізнесу. Доводиться сподіватися на мікрогранти, котрі виділяють зарубіжні «спонсори» - уселякі благодійні фонди. Як от на зразок Агроіндустріального холдингу МХП, заснованого в Україні міжнародними корпораціями з підтримки малого і середнього бізнесу у сільській місцевості. Цей холдинг влаштовує конкурси проектів заснування нових підприємств та бізнесових структур і осередків жителями сільських населених пунктів. Кращі з кращих – оригінальні, несподівані тим паче, але обов'язково реальні - проекти оголошуються переможцями і нагороджуються грантами в 50 тисяч гривень. Не густо, звичайно, але на безриб'ї і рак риба. Девіз конкурсу – «Село: кроки до розвитку». Як пояснює директор холдингу МХП Ксенія Прогожина, «ми не хочемо, щоб українські селяни зграями залишали свої села, але й при цьому розуміємо, що багатьом з них не завжди легко відкрити свою справу, тому стараємося допомагати найбільш готовим до самостійного приватного підприємництва». І далі: «Коли ж люди отримують змогу втілювати свої задуми і проекти, це повертає їм віру у свої сили і здібності, гарантії жити краще, заможніше і нікуди у зарубіжжя не рипатися, вдома ж не сидіти сиднем, а працювати і мати зі своєї праці зиск».

За три роки практикування конкурсів «Село: кроки до розвитку» гранти отримали 55 авторів бізнес-проектів. Їхні зусилля пов'язані переважно тепер з виробництвом тваринницької і рослинницької продукції, городництвом та бджільництвом, а також наданням усіляких послуг селянам-землякам. Досі, правда, свої конкурси мікрогрантів Агроіндустріальний холдинг оголошував і проводив лише в західних областях України, але, по перше, цього року буде названо переможців набагато більше, ніж за всі три попередні. А по друге розширено значно і географію. Поборотися за гранти дістали можливості і сільські жителі Дніпропетровщини. Нам достовірно відомо, що позмагатися за перемогу виявили бажання одразу кільканадцять чоловік з Петриківки та Петриківського району. Ясна річ, важливо подати проект, який «підкупить» оригінальністю, новизною і перспективністю. Конкурентоспроможністю теж. Але не тільки. Як уточнює виконавчий директор Ресурсного центру холдингу МХП Анатолій Рикун, «переможці визначаються і за результатами співбесід, оскільки важливо переконатися, настільки той чи інший претендент на грант здатний реалізувати свій же власний бізнес-проект». І далі Рикун стверджує, що «а ми переконалися - села Дніпропетровщини багаті на підприємливих і творчих людей, яким цілком під силу успішно і плідно займатися приватним бізнесом у виробництві і переробці сільгосппродукції, за підтримки органів місцевого самоврядування створенням як виробничих, так і обслуговуючих кооперативів». А ми при цій нагоді мусимо від себе докинути, що й за умови підтримки з боку фермерських господарств та фермерських асоціацій, районних і обласної в тому числі. Залучати земляків-односільчан до активних самостійних діянь, привчати не боятися братися за ту або іншу справу, якщо хай вона і ризикована. Кому не відомо, що вовка боятися – у ліс не ходити? Треба ж також усвідомити передусім фермерам, як і одноосібникам, що це і їхнє завдання – обертати в підприємці якомога більше жителів своїх сіл. Трудове й впевнене у своїх силах і талантах село – це перша запорука, повторимося знову, що потенційно воно зможе вистояти в поки що нерівному протиборстві з тими, хто над усе намагається вихопитися у великі й всесильні землевласники.

Руки сверблять написати, що День фермера, точніше День вшанування фермерів - це День не лиш винятково тих, хто офіційно вважається власником свого господарства. Ні, це свято і одноосібників та засновників селянських та присадибних господарств. І власників земельних ділянок-паїв та загалом усіх селян, чий добробут і чиє життя залежить від того, як наша рідна земля родить хліб і іншу пашницю. Це як колись відмічали День працівників сільського господарства, зачисляючи до них кожного, хто так чи інакше був причетний до аграрного сектору. І коли співали хвалу мозолястим рукам, що пахнуть хлібом. Сьогодні треба належне віддавати українському селу як хранителю генофонду і традицій народу, який здатний свою державу забезпечувати набагато більшим розмаїттям і значно кращою за якістю продукцією харчування.

І що при бажанні кожен український селянин потенційно успішний фермер-«куркуль», це поза сумнівом. Для кожного з нелякливих десятків і сотень тут може знайтися справа, яка стане справою усього життя і наступних спадкоємних поколінь, прибутковою і вигідною, а головне – необхідною та корисною для всього суспільства. От відома на весь світ своїм неповторним художнім розписом Петриківщина сьогодні уже на всю Європу прославилася й чим би ви думали? Равликовою фермою «Вілла Греції», яка належить ФГ «Здравлик». І така назва фермерського господарства не випадкова – служить вона оздоровленню людей. Діючи в самісінькому центрі Зеленого туризму на Дніпропетровщині, у селі Гречане, ФГ «Здравлик» займається розведенням і вирощуванням Великих середземноморських равликів – за мірками Європи джерела найбільш вишуканішого і делікатесного наразі м'яса. Директор цього ФГ Тетяна Завийворода з захопленням розповідає, що «м'ясо равликів не має собі рівних за структурою і смаком, складається з високоякісного та легкозасвоюваного білка, який містить незамінні і дуже цінні амінокислоти і велику кількість вітамінів та мінеральних елементів – практично усі, які дуже корисні для людей».

Тому зрозуміло, що займатися вирощуванням равликів на м'ясо і для одержання їхньої ікри – найдорожчої, до речі, у світі – вигідний бізнес, який поки що зорієнтований переважно тільки на експорт, на жаль. Та і закуповують, не правило, досі охочіше сировину, а не готову продукцію. Але все йдеться до того, не сумнівається Тетяна Завийворода, що налагодить і переробку власну, і споживач масовий з'явиться свій в Україні. Бо чим наш народ гірший від тих же італійців або греків, які вихоплюють з рук продукцію ФГ «Здравлик»?! Тут інша річ, що в Україні є усі можливості селянам розгортати приватний бізнес з виробництва наче й традиційної для нашого села продукції, попит на яку однак перевищує нинішні пропозиції. Реалізується цієї продукції щорічно на внутрішньому ринку не менше ста тисяч тонн, а виробляється не більше 30 тисяч – уявляєте, які можливості і чудові перспективи у тих, хто візьметься її виробляти? А мова іде про виробництво індичого м'яса, якому не надається поки що в Україні значення, котрого воно насправді заслуговує. Віддається перевага курячому у нас, хоча в країнах Євросоюзу давно значно вище ціняться споживчі якості індичого. Там воно, запевняють знавці європейського ринку, «розглядається як дієтичний замінник яловичини та свинини тим паче і служить сировиною для виробництва уже понад півтори сотні видів ковбас». А є розрахунки й проектні напрацювання, як створити фермерське чи сімейне господарство для одночасного вирощування на м'ясо 16 тис. індиків і їх подальшого забою і продажу у вигляді готової продукції.

Швидше всього знадобляться інвестиції, то й з цим ділом все буде гаразд. Проектна рентабельність такого підприємства – не менше 12 відсотків. А це ж бо значить, що коли скористається й інвестованими коштами, окупити їх за три-три з половиною роки. Як результат – цілком гарантовано завоюєте свою нішу на ринках збуту, де попит на індиче м'ясо неодмінно буде зростати, і надалі отримуватимете сталі прибутки. Чого ще треба, правда ж? Хіба що рішучості, коли можна почати й з малих розмірів у власному селянському господарстві.

Можливості в українських селян, якщо їх підтримувати бодай силами територіальних громад, місцевих органів влади, фермерських асоціацій і оберігати та захищати від усіх тих, хто, навпаки, заважає, воістину необмежені. Тим паче, що з'являються нові, ще донедавна не відомі, а то ніби фантастичні. Приміром, бізнес з виробництва овочевої продукції – чим він може сьогодні бути вигіднішим, ніж був учора? А тим, що з'явилася технологія, за якою в землі ритися не треба, не треба регулярно її міняти в теплицях, розпушувати, поливати і пропольовати, бо «поживні речовини до коріння рослин подаються… аерозолю. Ця технологія називається аеропонікою і «забезпечує змогу максимально скорочувати періоди вегетації та отримувати на рік від 4-х (помідорів та огірків, приміром) до 12 і 14-ти (як от салатів) урожаїв. Погодьтеся, що резон є. Окупність затрат також в межах трьох років, зате потім при теплиці площею в 10 соток прибуток сягатиме 130 – 160 тисяч доларів у рік.

То мораль у цьому нашому святковому есе така: якщо колись в радянські часи професійні дні та свята, в тому числі і День працівників сільського господарства, вважалися нагодою тим або іншим трудярям підводити підсумки своєї невтомної діяльності, то День фермера краще й розумніше використати для налаштування більш рішучіше боротися як за власне місце під сонцем, так і за пристойне майбутнє українського села і українського селянства.

Микола ЯСЕНЬ.

! Ніяка нація не зможе досягти процвітання, доки вона не усвідомить, що орати поле – таке ж гідне заняття, як і писати поему *Джордж Вашингтон*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Право на обов'язкову частку у спадщині

Закон закріплює право фізичної особи призначити спадкоємців шляхом складання заповіту і розподілити спадкове майно, майнові права та обов'язки на свій розсуд. Разом з тим, у статті 1241 Цивільного кодексу України визначено право певних осіб на отримання частки спадкового майна, незалежно від змісту заповіту закон гарантує визначену частку спадщини, яка називається обов'язковою часткою. Таким чином, свобода спадкового розпорядження обмежується правом осіб, які закликаються до спадкування незалежно від волі спадкодавця в силу прямої вказівки закону.

Перелік таких осіб, визначений вищевказаною статтею Цивільного кодексу України, є вичерпним і розширеному тлумаченню не підлягає. До цього переліку входять лише особи, які належать до першої черги спадкоємців за законом і є малолітніми, неповнолітніми, повнолітніми непрацездатними дітьми спадкодавця (в тому числі усиновленими), непрацездатною вдовою (вдівцем), непрацездатними батьками (усиновителями) та дітьми, які були зачаті за життя спадкодавця і народжені після відкриття спадщини.

Малолітніми е особи, що не досягли чотирнадцяти років, неповнолітніми є особи, що не досягли вісімнадцяти років. Непрацездатними вважаються жінки, які досягли 55 років та чоловіки – 60 років; інваліди I, II, III груп, незалежно від того, чи призначена їм пенсія.

Неповнолітні особи, які набули повної цивільної дієздатності (у разі реєстрації шлюбу особи, яка не досягла повноліття, або у тому разі, якщо особа, яка досягла шістнадцяти років, працює за трудовим договором, а також неповнолітня особа, яка записана матір'ю або батьком дитини) також мають право на обов'язкову частку, якщо на час відкриття спадщини не досягли вісімнадцяти років, оскільки вони продовжують належати до категорії неповнолітніх.

Продовження особою трудової діяльності після досягнення загального пенсійного віку не позбавляє права на обов'язкову частку у спадщині. Однак, вихід на пенсію на пільгових підставах права на обов'язкову частку у спадщині не дає.

Обов'язкова частка у спадщині визначається в розмірі половини від тієї частки, яка належала б кожному зі спадкоємців, що мають право на неї, при спадкуванні за законом, незалежно від змісту заповіту.

Право на обов'язкову частку в спадщині не залежить від згоди інших спадкоємців на її отримання, а також місця проживання спадкоємця. Але, якщо інші спадкоємці заперечують проти видачі свідоцтва про право на спадщину на обов'язкову частку, то вони вправі звернутися з відповідним позовом до суду.

У встановлених законом випадках суд, з урахуванням відносин між спадкоємцями, що мають право на обов'язкову частку (а також за інших обставин, що мають істотне значення), може зменшити її розмір. Це може бути, наприклад, коли здійснення права на обов'язкову частку у спадщині перешкоджає можливості передати спадкоємцеві за заповітом майно, яким спадкоємець, що має право на обов'язкову частку, за життя спадкодавця не користувався, а спадкоємець за заповітом використовував його для проживання (будинок чи інше житлове приміщення). Можуть бути враховані відносини між спадкоємцями і спадкодавцем, які існували за життя останнього, а також інші обставини, які мають істотне значення (наприклад, майновий стан спадкоємця, який має право на обов'язкову частку у спадщині).

Для визначення розміру обов'язкової частки у спадщині важливим є визначення кола осіб, які б могли спадкувати за законом у разі відсутності заповіту, та визначення складу майна, з якого складається спадщина.

Визначається дійсна вартість спадкового майна як заповідана, так і не заповідана, з урахуванням усіх спадкоємців за законом, які були б закликані до спадкування (у тому числі спадкоємців за правом представлення на частку їх рідних, які б мали бути спадкоємцями за законом, але померли до часу відкриття спадщини).

Для встановлення всієї спадкової маси в повному обсязі спадкоємець, який має право на обов'язкову частку, вправі звернутись до нотаріуса із заявою про вжиття заходів до охорони спадкового майна.

До обов'язкової частки зараховується все, що особа, яка має право на таку частку, отримує зі спадщини за будь-якою підставою: вартість речей звичайної домашньої обстановки та вжитку, вартість встановленого на її користь заповідального відказу, банківський вклад, а також вартість інших речей та майнових прав, які перейшли до неї як до спадкоємця.

Спадкоємці інших черг, а також онуки і правнуки спадкодавця, батьки яких померли до відкриття спадщини, не мають права на обов'язкову частку при спадкуванні за заповітом. Наприклад, якщо громадянин складе заповіт на користь будь-якої особи, а на момент відкриття спадщини буде встановлено, що у спадкодавця є непрацездатний брат, то все майно успадкує спадкоємець за заповітом, оскільки брат права на обов'язкову частку не має.

Позбавлення права на обов'язкову частку в спадщині закон не передбачає.

Спадкоємець може відмовитись від отримання свідоцтва про право на спадщину на обов'язкову частку, подавши до нотаріальної контори за місцем відкриття спадщини заяву.

Якщо спадкоємець, який має право на обов'язкову частку у спадщині, не прийме спадкове майно у встановлений законом строк чи відмовиться від спадщини, майно успадковується спадкоємцями за заповітом.

Обов'язкова частка визначається шляхом визнання права за спадкоємцем на ідеальну частку спадщини чи виділенням йому при розділі визначених речей із спадкової маси. Якщо заповідається не все майно, обов'язкова частка виділяється, в першу чергу, за рахунок не заповіданої частини, а при її недостатності - за рахунок заповіданої.

Якщо спадкоємцю, який має право на обов'язкову частку, в майні спадкодавця припадає частка, рівна обов'язковій або більша, то правила статті 1241 Цивільного кодексу України не застосовуються.

Обов'язкова частка – це мінімум того, що може дістати малолітній, неповнолітній чи непрацездатний спадкоємець першої черги (за винятком зменшення її за рішенням суду). Тому на спадкоємця, який одержав саме цю частку, не може бути покладений заповідальний відказ, він не може бути зобов'язаний вчинити певну дію, спрямовану на досягнення суспільно-корисної мети, щодо цієї частки не може бути встановлений сервітут.

Всі ці обтяження можуть стосуватися лише того майна, яке перевищує обов'язкову частку в спадщині.

Юридичний портал «Протокол».

Консультації

Відповідь на лист Г.Г. Мельник з Новомосковського району.

Шановна Ганно Гордіївно!
До листа в редакцію Ви не додали копії договору оренди земельної ділянки, тому ми не можемо надати відповідь на Ваші запитання.
Оскільки Ви повідомляєте, що оскаржили договір оренди в Новомосковському міськрайонному суді і суд призначив експертизу у справі, то Вам необхідно дочекатись судового рішення.
Після його ухвалення та у разі незгоди з ним, Ви маєте право звернутися зі скаргами до апеляційного та касаційного суду.

Відповідь на лист Р.П. Панасенко з с. Осадче Петропавлівського району

Шановна Расїсо Петрівно!
На Ваше запитання про недотримання розумних строків досудового розслідування роз'яснюємо, що відповідно до ст. 308 Кримінального процесуального кодексу України такі дії слідчого та прокурора можуть бути оскаржені Вами прокурору вищого рівня, тобто прокурору району. Крім того, ст.303 Кримінального процесуального кодексу України передбачає, що рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора можуть бути оскаржені слідчому судді місцевого суду.
Щодо стягнення заборгованості з орендної плати за користування земельною ділянкою, то Вам необхідно звернутись з позовною заявою до суду.
За допомогою в складанні позовної заяви радимо звернутись до фахівців в області права – юристів, адвокатів.

Відповідав юрист Анатолій МИХАЛЕВИЧ.

Сутність звільнення за прогул

Відповідно до п. 4 ст. 40 Кодексу законів про працю України власник або уповноважений ним орган має право розірвати трудовий договір з працівником у разі вчинення ним прогулу без поважних причин, у т.ч. у разі відсутності працівника на роботі більше трьох годин протягом робочого дня.
Відсутність працівника на роботі без поважних причин є порушенням трудової дисципліни, за що статтею 147 КЗпП передбачено притягнення працівника до дисциплінарної відповідальності і застосування таких видів дисциплінарного стягнення, як догана та звільнення. При цьому за кожне порушення трудової дисципліни може бути застосовано лише одне дисциплінарне стягнення. Тобто, у випадку якщо за здійснення прогулу на працівника вже накладалося стягнення у вигляді догани, звільнити його за те ж порушення роботодавець не може. Звільнення за вчинення прогулу повинне здійснюватися із суворим дотриманням правил, встановлених для застосування дисциплінарних стягнень.
Відсутністю на роботі є знаходження працівника поза територією підприємства, де він відповідно до трудових обов'язків повинен виконувати доручену йому роботу.
Якщо ж працівник залишив своє робоче місце, але не залишав територію підприємства – це не може вважатися прогулом.
Для уникнення непорозумінь щодо чіткого визначення режиму робочого часу та часу відпочинку на підприємстві та обізнаності працівника, роботодавець має визначити та документально закріпити такі положення. Як правило, режим робочого часу визначається правилами внутрішнього трудового розпорядку підприємства або колективним договором чи іншими внутрішніми нормативними актами, які мають бути доведені до відома працівника під розписку при його працевлаштуванні на роботу.
Перш за все, роботодавець має вжити заходів для з'ясування причин відсутності працівника на роботі. Зазвичай, процедура розпочинається після доповідної записки безпосереднього керівника відсутнього працівника щодо факту відсутності. Роботодавець на свій розсуд може вчинити низку дій для з'ясування причин відсутності працівника, а саме: зателефонувати працівнику та членам його родини, відвідати за місцем державної реєстрації чи фактичного проживання, надіслати лист із повідомленням про вручення з пропозицією надати пояснення щодо відсутності тощо.
Відсутність працівника може бути зафіксована автоматизованою пропускною системою або відповідною позначкою у табелі, якщо облік використання робочого часу ведеться за допомогою табеля та (або) відсутністю позначень у журналі, в яких працівники ставлять свій підпис при приході на роботу тощо. Необхідно задокументувати факт відсутності працівника на роботі за допомогою акту про відсутність на робочому місці, підписаний комісією, що складається не менше, ніж з трьох осіб.
До прийняття рішення про накладення такого дисциплінарного стягнення, як звільнення, роботодавець повинен витребувати від працівника письмові пояснення після появи працівника на роботі. У разі відмови працівника від надання письмових пояснень щодо причин прогулу, необхідно скласти відповідний акт. Пропозиції щодо надання письмових пояснень причин відсутності на роботі можна зробити і під час відвідування працівника за місцем проживання.
-Відповідно до статті 148 КЗпП дисциплінарне стягнення застосовується роботодавцем безпосередньо за виявленням проступку, але не пізніше одного місяця з дня його виявлення.
Дисциплінарне стягнення не може бути накладене пізніше шести місяців з дня вчинення проступку. При наявності на підприємстві первинної профспілкової організації членом якої є працівник для його звільнення за прогул необхідна згода органу первинної профспілкової організації.
Звільнення працівника оформляється наказом про звільнення за прогул, який готуються на підставі наказу про накладення дисциплінарного стягнення та протоколу профспілкового органу. Якщо працівник, який вчинив прогул, так і не з'явився на роботі, він звільняється останнім днем фактичного виконання ним трудових обов'язків з виданням наказу про звільнення більш пізньою датою.
У день видання наказу про звільнення працівника необхідно направити йому копію наказу про звільнення, лист з пропозицією з'явитися за трудовою книжкою та отриманням усіх належних йому виплат (бажано із повідомленням про вручення та описом вкладення).

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

На порі, на часі

Напоїть поплицю до смерті!

Зараз у нас на дворі червень, а це значить, що попелиця планомірно приступає до захоплення нашого саду та городу, повідомляє Ukr.Media.

Багато з вас купують купу дорогої отрути від попелиці, або по сусідах шукають чудодійні трави для боротьби з нею, але є і набагато простіші способи її знищення. Сьогодні ми поділимося досвідом боротьби з попелицею на ділянці.

Спосіб дуже простий у застосуванні: вам знадобитися дволітрова пляшка кока-коли і три столові ложки рідкого мила. Кока-колу потрібно або довго трясти, або вилити в каструлю. Наша мета на цьому етапі позбутися від газів, оскільки вони будуть нам заважати при розприскуванні. Коли кока-кола вільна від газу, то додаємо рідке мило і ретельно перемішуємо. Мило необхідне як засіб для прилипання розчину, що наноситься на листочки.

Переливаємо кока-колу назад в пляшку, накручуємо пульверизатор і розпилюємо на ненависну попелицю на трояндах, на квітах, на ягідниках, на деревах.

Смерть шкідника неминуча. З водою розбавляти кока-колу не потрібно, бризкаєте в тому вигляді, який є та обприскуєте раз в два тижні.

Помічник – борна кислота

Бор - важливий мікроелемент, який необхідний для успішного зростання розсади і в подальшому великого врожаю
Він транспортує кисень і піднімає імунітет рослинам. Нестача речовини відзначається поганим ростом і старінням рослини. Деякі квіти, такі як троянди, гладіолуси і жоржини чутливі до внесення добрива. Як розрахувати дози і правильно провести підгодівлю, тут докладно розглянемо.

Ознаки нестачі бору

Якщо ви помітили білі плямуваті листя, схожі на опіки, побачили потемніння стебла або загнивання кореня, сталось обвалення зав'язі або квіти стали неправильної спотвореної форми - все це ознаки нестачі бору. Виправити ситуацію легко, досить грамотно обробити рослини із борною кислотою.

Для овочів

Капуста, томати й огірки при внесенні бору дають прибавку до врожаю на 25%. Для всіх зазначених методів необхідна гаряча вода, в холодній воді бор не розчиниться. Можна зробити концентрований гарячий розчин, потім його розбавити холодною водою. Можна застосовувати декількома способами:

При появі 3-ї фази листя, обприскують з пульверизатора або лійки з розпилювачем. Беруть 5 гр кислоти +10 л води.

Тим самим ви піднімете імунітет рослинам і зміцните їх.

Для квітів

Для стійкості до хвороб можна замочити живці в складі з 20 г борної кислоти і 10 л води. 3-х хвилин буде достатньо для ризику зниження виникнення грибка. Так само трояндам потрібна підгодівля для правильного формування бутонів, вони стануть великими і правильно закрученими. Для цього розводять розчин в співвідношенні 1г бору / 1л води.

Жоржини і гладіолуси теж чуйні до удобрення. Вони швидше ростуть і зацвітають, а цибулина збільшується в розмірах. Якщо додати марганцевокислий калій, то ви ще позбавите квіти від ряду захворювань і проведете профілактику. Необхідний розчин з 2 г борної кислоти + 5гр марганцівки + 10 л води. Обприскуйте у фазі 3-х листків.

Профілактика

Оглядайте свої рослини. Якщо побачили зміну на листках - некроз, загнивання паростків або плода, сміливо обприскуйте листя і проведіть підгодівлю, і урожай не змусить себе чекати!

Вузлик господині

Чорне... відбілює

Унікальне застосування активованого вугілля

Чорні таблетки з характерним присмаком багатьма сприймаються виключно в ролі абсорбенту, але дія цього препарату набагато ширша. За допомогою вугілля можна очищати поверхню шкірних покривів, абсолютно не побоюючись пересушити або пошкодити її.

Для того, щоб зрозуміти особливість вугілля, увагу треба приділити його складу. Хімічно це звичайне вугілля, зневоднене після обробки киснем. Ніяких сторонніх речовин або шкідливих сполук – тільки натуральні інгредієнти.

Вугілля діє подібно потужному магніту, який притягує до себе токсини, домішки. Саме на цьому ґрунтується лікувальна дія препарату при отруєннях.

Можливість вугілля працювати в якості детокс робить його відмінним засобом для схуднення. За допомогою препарату можна очистити шлунок, правильно підготуватися до дієти. Не можна приймати вугілля кожен день, але регулярне його використання разом з грамотно підібраним раціоном дозволить швидко позбутися зайвих кілограмів.

Унікальні властивості вугілля можна застосовувати для повернення емалі зубів білосніжного виду. Всього пару разів на тиждень – і посмішка стане воістину голлівудською. Зробити це дуже просто:

звичайна зубна паста наноситься на щітку, потім занурюється в порошок (треба просто розчавити таблетку);

поверхня зубів очищається, як і зазвичай, після чого порожнину рота слід ретельно прополоскати.

Використовувати такий метод відбілювання слід не частіше, ніж два рази за тиждень, щоб не пошкодити емаль.

Для відновлення шкірних покривів та повернення обличчю свіжого, квітучого вигляду можна робити маски на основі вугілля:

таблетка розтирається, змішується з соком алое і рожевою водою (по чайній ложечці);

в отриману суміш додаються щіпка звичайної солі і приблизно 5 крапель натурального масла (рекомендується чайного дерева);

отримана суміш наноситься на обличчя, після висихання змивається.

П'ять предметів у вашому будинку, які приносять добробут і щастя

Майже в кожному будинку є предмети, які володіють потужною енергетикою і здатністю притягувати бажане. За допомогою таких речей ви зможете привернути удачу, щастя і благополуччя. Напевно багатьом з нас доводилося опинятися в такій ситуації, коли замість радості життя приносить одні розчарування. Багато людей не роблять жодних спроб, щоб виправити таку ситуацію, а просто пливуть за течією. Однак найбільш наполегливі з нас постараються зробити все, щоб виправити своє становище.

Деякі намагаються покладатися тільки на свої сили, але іноді потрібна додаткова допомога. Як з'ясувалося, деякі речі в нашому домі не тільки доповнюють інтер'єр, але і є ефективними талісманами. Експерти пропонують вам дізнатися про те, які предмети приносять щастя і благополуччя. Предмети, що підсилюють потоки позитивної енергії, здатні залучити у ваш дім щастя. Якщо у вас немає цих речей, постарайтеся придбати їх як можна швидше.

Дзвіночок

У давні часи дзвіночки можна було побачити майже в кожному будинку. Зазвичай їх використовували для того, щоб відганяти злих духів. Існує думка, що ритмічний гучний дзвін дзвіночків здатний захистити будинок і його мешканців від впливу негативної енергії.

Якщо розташувати дзвіночок над вхідними дверима, він буде залучати у дім щастя і благополуччя, особливо якщо його дзвін буде лунати у вашій оселі кожен день. Неважливо з якого металу буде зроблений ваш дзвіночок, найголовніше, щоб ви стежили за його справністю та чистотою. В цьому випадку він стане найбільш енергетично сильною річчю в вашій квартирі.

Дзеркало

Ще нашим предкам було відомо про силу і енергетичні властивості поверхонь, що відбивають. Вважається, що правильно підібране дзеркало здатне залучати у дім щастя і благополуччя.

У першу чергу, у дзеркала не повинно бути гострих кутів, так як у них накопичується негативна енергетика. Бажано, щоб форма дзеркала була круглою або овальною. Зверніть особливу увагу на оправу — вона має бути зроблена з натурального матеріалу. Бажано, щоб дзеркало запам'ятало винятково образи ваших домочадців. Так як дзеркальні поверхні здатні вбирати енергію відображених у них предметів і людей, воно може запам'ятати негативну інформацію чужинця. У подальшому це може відбитися на вашому здоров'ї і щасті.

Мило

Виявляється, мило не тільки є засобом гігієни, але і предметом, що володіє сильною позитивною енергетикою. З його допомогою ви і ваша сім'я зможуть позбутися від хвороб, бід і нещасть. Щоб мило приваблювало у ваш будинок успіх, важливо, щоб воно складалося з натуральних компонентів. Тому, для цієї мети, не варто використовувати і мила з домішками, набагато краще, якщо ви зробите його в домашніх умовах.

В'язальні гачки або спиці

Якщо раніше цей предмет можна було побачити в будинку у кожній рукодільниці, то зараз це велика рідкість. Вважалося, що під час в'язання гачком, жінка може «прив'язати» щастя. Однак навіть якщо ви не вмієте в'язати, це не означає, що для вас в'язальні гачки — марна річ.

Щоб правильно зарядити їх позитивною енергетикою, необхідно провести простий ритуал. Для цього придбайте плетений кошик, розташуйте його в самому сонячному місці вашого будинку. На дно покладіть кілька в'язальних гачків і клубок ниток. Протягом трьох днів підходити до кошику не рекомендується. Після закінчення часу перенесіть кошик у найдальшу кімнату і сховайте його. З цього моменту він буде приносити щастя вам і вашим рідним.

Шпилька

Крім того, що цей предмет здатний залучати у дім щастя і благополуччя, він захищає домочадців від пристріту, псування і заздрісників. Щоб створити цей талісман вам знадобиться звичайна англійська булавка, без додаткових елементів. Величезна перевага цього предмету в тому, що ви можете заховати його від чужих очей. У будинку ви можете пристібнути шпильку до скатертини, штор, або навіть деяких предметів меблів. Не забувайте, що її енергетика посилюється тільки в тому випадку, якщо вона застебнута. Якщо ви бажаєте зробити зі шпильки особистий амулет, прикріпіть її до одягу так, щоб оточуючі не змогли помітити.

Сторінку підготувала
Анна МЕЛЬНИК.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1883924. Тираж 27580

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Це - найдовший день у північній півкулі Землі. У четвер 21 червня 2018 року о 04:24 за київським часом настає момент літнього сонцестояння, день триватиме аж 17 години і 33 хвилини

Літнє сонцестояння, або «сонцеворот», означає пік тривалості світлого часу доби. Саме на 20 або 21 червня (залежно від року) припадає найдовший день і найкоротша ніч для північної півкулі.

У момент сонцестояння точки сходу і заходу Сонця перестають рухатись. Попри те, що літо з цієї миті тільки починає набирати обертів, Сонце вже повертається до осені. З того часу світловий день піде на спад, і вже до 22 вересня, до осіннього рівнодення, темний час доби превалюватиме над днем.

Літнє сонцестояння

Що таке сонцестояння

У році - два сонцестояння: зимове й літнє. У північній півкулі зимове сонцестояння відбувається 21 або 22 грудня, і тоді спостерігається найкоротший день (і найдовша ніч), а літнє — 20 або 21 червня, і тоді спостерігається найкоротша ніч (і найдовший день). У південній півкулі на зазначені дати припадають, відповідно, літнє й зимове сонцестояння.

Сонцестояння – це важлива астрономічна і географічна подія, що відбувається в Сонячній системі. Цього дня наша планета, здійснюючи рух навколо сонця і обертаючись навколо уявної осі, в черговий раз зайняла по відношенню до Сонця таке положення, коли сонячне проміння в Північній півкулі прямо «падає» на північний тропік і висвітлює дно найглибших колодязів. Цей день знаменує початок літа в північній півкулі Землі і початок зими в південній півкулі.

Внаслідок високосного зсуву дати сонцестояння в різні роки можуть відрізнятися на 1-2 дні. Моменти сонцестояння наступають у простий рік на 5 годин 48 хвилини 46 секунд пізніше, ніж у попередній, а у високосний — на 18 годин 11 хвилин 14 секунд раніше. Тому моменти сонцестояння можуть припадати на дві сусідні календарні дати.

Протягом декількох сусідніх днів сонцестояння Сонце майже не змінює схилення, його полуденні висоти в небі майже незмінні; звідси й походить сама назва сонцестояння.

Сонцестояння і народні свята

Літній сонцеворот належить до язичницьких свят. В день літнього сонцестояння за старих часів відзначали свято середини літа — Літу. Цього дня стрибали через багаття, співали пісень, купалися, танцювали і веселилися. Це свято втілює достаток, родючість, щастя, життєрадісність, а тому готувати їжу і спати в ці дні найкраще на природі.

До дня літнього сонцестояння належить і одне з головних слов'янських свят — день Івана Купала. Свято Івана Купала відзначають у багатьох слов'янських країнах. У Литві він відомий як Ладо, в Польщі — як Соботки, в Україні – Купала, або Купайло. Проте, через відставання юліанського календаря від григоріанського, Івана Купала стали святкувати лише через два тижні після сонцестояння (6-7 липня).

До традицій Купайла відносяться такі обряди, як збір цілющих трав, запалювання вогнів, купання або обливання водою, ворожіння, святкове частування.

Крім цього, до наших днів дійшов ще один обряд — у цю ніч незаміжні дівчата повинні сплести вінки і, вставивши в них запалені свічі, спустити на воду. В деяких регіонах водилося, щоб потенційні наречені збиралися нижче за течією і намагалися виловити вінок своєї майбутньої дружини. В деяких регіонах доля дівчини передрікалася за «поведінкою» віночка.

Сміливці в цю ніч шукають цвіт папороті, що обіцяє тому, хто його знайде, щастя. На світанку народне свято закінчується.

Цікаво, що і у кельтів з цим днем пов'язано чимало повір'їв про те, що в День літнього сонцестояння все нечисте має особливу силу. Оскільки нечисту прийнято відганяти вогнем, у цей день всі святкові заходи проводяться в основному навколо багаття або ритуального вогню. При цьому люди приносять на свято багато зелені і квітів, які символізують початок нового життя, народження любові і шлюбу.

Є і у шотландців своя традиція, пов'язана з Днем літнього сонцестояння. Вони котять із гори обвиті соломою та запалені колеса. Часто при цьому проводяться і ворожіння.

Астрологи радять

Астрологи радять у цей день загадати найзаповітніше бажання. Вони також вважають, що найдовший день в році по-різному впливає на знаки зодіаку.

Так, особливо вдалим 21 червня обіцяє бути для представників вогняних знаків, яких оберігає Сонце. Це — Леви, Овни, Стрільці. Астрономи також вважають день літнього сонцестояння містичним.

На думку фахівців, на сонцеворот дуже сильно реагує і природа. До цього дня, як правило, всі рослини намагаються досягти максимуму в зростанні, а після літнього сонцестояння вже користуються накопиченими силами.

За інформацією порталу «Рідна країна».

Шановні колеги!

Асоціація фермерів нашого приміського району щиро вітає всіх фермерів Дніпропетровщини з професійним святом – Днем фермера!
Бажаємо вам міцного здоров'я, сили духу, терпіння у нелегкій фермерській справі, без котрої більшість з нас уже не уявляє свого життя.
Нехай щедро родять на ваших полях жито-пшениця і всяка пашниця, а жоден рейдер, що тільки подумав ступити на них ногою, пощезне навіть від думки загарбати чуже.
Сприятливої всім погоди від природи! Душевного комфорту, злагоди й благополуччя у родинах! І головне – мирного неба над головою!
Будьмо! Бо ми того варті!

Олександр Лапа, голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпровського району.

Торжество краси, молодості та натхнення

Щорічно, підтримавши ініціативу молодіжних об'єднань і організацій, в останню неділю червня Україна відзначає День молоді. У 2017 році це – 25 червня. День молоді встановлений Указом Президента України № 323/94 від 22 червня 1994 року, Указом Президента від 27 червня 2008 року № 599 «Про День молодіжних та дитячих громадських організацій» та Указом № 600/2011 «Про внесення зміни до Указу Президента України від 27 червня 2008 року № 599» і відзначається щорічно в останню неділю червня.

День молоді – це справжнє свято творчості й натхнення, енергії і запалу, пізнання і самоствердження. Адже юність – це час пошуків, відкриттів, реалізації найсміливіших планів.

Саме молодь, сьогоднішні учні, студенти, молоді працівники, підприємці, науковці, сьогодні визначають шляхи розвитку України – від Революції гідності, захисту Батьківщини до утвердження європейських цінностей і норм життя.

ПОТРІБНІ повар, посудомийка, прибиральниця на Азовське море. 050-374-14-63, 096-990-80-80.

РЕКЛАМА

Пишіть:
49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.